

Nejde nám meditace? To by byla škoda. Prosluňme ji.

Karel Funk

„Staré národy uctívaly Slunce“ – psávají historici se shovívavým nadhledem. Ony národy tam ale vnímaly tu svrchovanou bytost, žijící a sestávající z ničím nepodmíněné Lásky, z dávání, světla, oběti sebe pro kosmické okolí. Odtud pramenil vrchol a Zdroj života. Nejen že dává hmotné teplo a světlo, ale Život sám. Kdysi se vědělo, že svícení a teplo je až důsledek či projev lásky a péče bytostí, které tam žijí. Tou vůdčí bytostí Slunce byl Kristus, a po Jeho trvalém sestupu na Zem před dvěma tisíciletími – archanděl Michael. I proto ovládá neděli - den působení Slunce (R. Steiner: „Michael je tvář Kristovou.“) Dávni zasvěcenci se ke slunečnímu božství Kristovu museli obtížně "vzmeditovat", zatímco od Jeho sestupu na Zem se nabízí nám všem snáze, jaksi "demokraticky". Vybavme si ve chvíli klidu: Slunce, či svět Slunce, či bytost Kristova jako absolutní bezpečí, to největší v celém kosmu; naprostá jistota Lásky, Dobra. Prozařuje vše a přezařuje všechnu bázeň i naši zlobu, strach, omezení chytěním – to vše rozpouští. Pokud Mu to k rozpuštění s plným rozhodnutím předáme. „Hory jako vosk roztékají se před Ním.“ Při pohledu či myšlence na Slunce cítily tehdejší národy právě toto, a může to být i pro nás pomůcka k přirozenému objevování Krista (i bez zevního náboženství, bez příkazů, jen ze svého nitra, ze své mysli, ze své radosti a důvěry...). Sluneční bytostí Krista můžeme vše prosvětlovat, můžeme do této své představy-prožitku vložit každé konkrétní trápení, konflikt, obavu, slabost, nejistotu, tíhu... Ale zrovna tak světský úspěch, majetek atd., neboť ani toto není naše. Kristus – sluneční bůh sestoupivší na Zem – a zároveň náš božský přítel a bratr, věrný nám, nedokonalým pozemským lidem, až do věčnosti.

Není nutné, tak jako tomu bývalo kdysi v Indii, zadávat individuální meditace. Ale vezme, že prosluněná meditace, která – jak kdosi výstižně řekl – musí chutnat jako chleba s máslem, je právě v nynější době, kdy se škaredíme na všechno, tím základem k porozumění sobě i světu. Ve chvílích světla či jasů vědomí, myšlení, prožívání, shledáme, že je to takto dobré. - Leckdo při pouštění některých meditací na web čin do knih totiž připisuje, že to "dostal z duchovna". Různými „vzkazy“ se to dnes jen hemží. To je ale stupeň středověku. Dnes se ke všemu máme dobírat sami a vědomě, to znamená že ve chvílích zjasnění a zbystření nitra, kdy jsou i myšlenky plně ve střehu, s duchovním světem splýváme a v této povznesené chvíli na to přicházíme sami a víme, že je to v souladu s Řádem. Tedy tvrdit, že „jsem to takto dostal z duchovna“ apod. nemá žádnou vypovídací hodnotu, pokud se s oním duchovnem člověk v plné bdělosti a myšlenkové kontrole nesjednotí. Pak ale neříká, že "dostal vzkaz". Někdy jsou totiž ona sdělení jen šalbou nižšího astrálu – i to je neviditelný svět. Ony "vzkazy" či "poselství z duchovna" bývají však v 99 % pouze efektním označením nějaké mlhavé domněnky, pocitu, horlivého přání, vize vlastní zjištěné psychiky apod. Ono je to pak jaksi nenapadnutelné, dostává to šmrnc nejvyšší neomylnosti. Alespoň pro ty, kterým to tak stačí. Autor „sdělení“ se někdy tetelí svou důležitostí a spasilstvím.

V prostoupení se duchovní slunečností či vstoupení (přiblížení se) do světa a světla Slunce je i naše vděčnost, a je tam přirozeně. Je to rozprostření se ale i zpevnění v důvěře ke Kristově Lásce, k Jeho slunečnosti, ke Světlu ochrany a Milosti. Dospíváme pak přirozeně, byť s trochou výkladu, i k prvkům prožívání ročního koloběhu a hluboké náplně dob svátečních. Pak přichází i větší pomoc v řešení veškerého prožívání – mějme k tomu důvěru, a může nastat i velký či aspoň částečný posun v řešení věcí, v osvětlení probíhajících i budoucích okolností. A není to rozplynutí se, kdy by naše já zaniklo či se zeslabilo, jako tomu bývalo kdysi v Orientě, ale naopak to cítíme v plném jasu, a to je to Centrum, Ohnisko esoterního křesťanství. Pak je naše já jedním z paprsků slunečního Já Kristova. Kristus je centrálním Já kosmu, je jeho páteří.

Prostoupení se oním světlem slunečního bezpečí nebo vcházení do něho, podobně jako prožitky ročního rytmu, musí být oddané, radostné, volné, bez chtění honem něco mimořádného zažít či získat. Je to přirozený myšlenkový postup, který si navodíme vděčným rozmyšlením o Slunci a Kristu jako oběti lásky pro náš pozemský svět včetně náplně ročního běhu. Hodnotný cit dnes může být pouze na podkladě hodnotné myšlenky, musí jí být vyvolán.

Spálení částí naší karmy nemá být v takovém postupu prvotní cíl, pletlo by se tam pak sobectví. Když ale prožíváme vzácnou chvíli prostoupení se Sluncem Krista, Jsem Jeho čistoty a milosti a neomezené síly a možnosti ku pomoci, vybavme si některou svoji starost či obtížnou situaci, současnou nebo i jen hrozící, a volně ji do toho vložme. Onen jas na tu starost zaměříme, nechme svízel či negaci radostně a úlevně obtéct tímto jasem, vykoupat se v něm. Tedy – v jasu vědomí si na tu starost vzpomeňme, a ona bude tím osvětlena a vzata do péče. Sami pak poznáme, která doba roku je pro nás k tomu nejvhodnější. Na zemské úrovni to může znamenat hlubší vhled, úlevu, zlepšení, usnadnění. Velké a vleklé krize to může přivést i k nečekanému rozuzlení. Někdy to nemusí být hned, jindy ano. Nejčastěji je nám dána síla, abychom problém nahlédli jako fiktivní, nafouklý jen v naší mysli či přecitlivělosti, protože vždy žijeme v Boží ochraně, to jen karma nás někdy musí vychovávat.

Takovéto chvílky požehnání nemusí přicházet často, ale to neznamená, že k nim nemůžeme s důvěrou opakovaně navozovat podmínky. I při neúspěšném pokusu o pronikání k vyšším tajemstvím ať meditace nebo běhu roku můžeme vědět, že ač jsou často mraky, je za nimi vždy slunce. Má-li člověk touhu po Bohu a poznávání jeho tajemství, neprožívá nic jako křivdu či trvalý nezdár.

Nelze k tomu dospět navozením nějaké sugesce, regrese, afirmace, lekcí některého gurua či psycho-servisáka..., to jsou jen okultní pasti dneška. Lze jít žítím jen s „holýma rukama“, bez módních propagovaných metod, technik či fíglů, pouze s vhodnou četbou a snahou hlouběji pochopit boží Milost a účel Kristova sestupu na Zem, a že On tím pomáhá zhodnotit naši duši svým Duchem. To je nám dáno k žití a použití v terénu života. Naše chtění a pachtění, naše zmítající se, někdy rozpolcená či nejistá duše může být Jeho Duchem zjasněna, zklidněna, lépe nasměrována, posílena, posvěcena, uvedena do vědomí bezpečí. V každé roční době trochu jinak, avšak vždy.

Zdá se, že to není přístupné každému? Záleží jen na nás, zda se k tomu sami zpřístupníme. Neexistuje „ono“, ale jen „my“. Neexistuje „někdy“, ale jen „ted“ . Neuspěje pouze ten, kdo k tomu přistupuje s prvotní touhou si užít nějaké exotické, extatické či extravagantní blaho, vyvrátit na problémy, dostat je sobecky „pod kontrolu“ či cosi atraktivního tajemného prožít. Jedinou pohnutkou, vedoucí ke světlu, je touha po Bohu, pravdě, moudrosti, lásce. To teprve vyplyne či se usnadní z prostoupení se poznáváním, jak Kristus působí. Ten rozplamení i naši vůli. A je úžasné učit se postřehovat, jak rozdílně působí i prostřednictvím čtyř archandělů, ovládajících roční období. Silám duchovního světa je třeba přinést naše kvality, jinak se nemají kam umístit. Mezi tyto kvality patří i spoluodpovědnost za svět – laskavá, vřelá, i při vidění všech špatností.

I když to může pro někoho vypadat napoprvé složitě, jde zde pořád o jednoduchou věc, vyjádřitelnou i takto: jakmile nám přijde blažená vlna niterné jistoty a bezpečí, vlna ujištění, že vyšší svět o nás ví, pak je to to pravé. Pak stačí se do ní ponořit, nechat se jí laskat, kochat se jí, zaostřovat ji v sobě volně až k ohnisku a k podstatě dané myšlenky či poznatku, a nechat se touto pravdou plněji prostoupit. Starosti, které nás při tom snad napadnou, jsou takto prosvětleny a znadějněny. Neměli bychom ale tuto blaženost, tento boží příslib, uchopovat a vyždímat požívačně, protože tím ho ničíme a po chvíli nám zbude jen atrapa, naše představa toho. Uzmutý chléb se mění v kámen. Ale i to se stává a musíme znovu. Mějme k tomu vztah asi jako když nás laskají vlny moře: ono je tu i bez nás, není naše, je vlahé a laskavé samo o sobě. Jen se nám dalo na chvíli poznat, prožít. A kolik energie je i v jeho vzedmutí.

Nemusí to znamenat, že bychom museli vše poznat a prožít hned teď. Kdosi řekl, že k Bohu se dá jít jen pěšky. Kroky mají rytmus. Ten je důležitý ať už při zachovávání našich denních chviliek povznesení, nebo rozpoznávání nálady jednotlivých dnů v týdnu, nebo nálady ročních období. Můžeme o tom vědět, klidně tu možnost v sobě mít, plnit si dobře a trpělivě své denní zemské úkoly, a třeba během týdnů či měsíců či roku, dvou to může přijít - nikoliv samo, ale naším klidným stejnoměrným důvěryplným úsilím. Pak poznáme, jak blízko nám to vždy bylo, jen jsme to v chvatu cítění a myšlení přehlédli.